

[Socialministeren.]

jfr. Arbejdsløshedslovens § 15, Stk. 3, og Udgifterne til denne Forhøjelse maa Kasserne selv bære.

Efter de af Arbejdsdirektoratet foretagne skønsmæssige Beregninger vil det samlede ekstraordinære Statstilskud for April Kvartal til de paagældende Kasser, hvis Antal vil blive 18, medens det i den foregaaende Periode har været 22, i alt komme til at andrage ca. 2,1 Mill. Kr. Hertil kommer det Beløb af 700 000 Kr., som efter Regelen i Forslagets § 1, Stk. 2, foreslaas stillet til Raadighed for Socialministeren til Fordeling blandt Arbejdsløshedskasser, hvis økonomiske Forhold medfører betydelige Vanskeligheder for Gennemførelse af en Forhøjelse af Understøttelsen i April Kvartal 1940. De samlede Udgifter bliver herefter ca. 2,8 Mill. Kr., hvoraf efter Forslaget en Trediedel skal revideres af Landets Kommuner.

Jeg skal dernæst omtale Forslagets § 2, hvorefter Socialministeren bemyndiges til for April Kvartal 1940 efter Indstilling af Arbejdsnævnet og efter Samraad med Arbejdsdirektøren, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, at dispensere fra de i Arbejdsløshedslovens § 19, Stk. 5 og 6, indeholdte Regler for Aabning af Arbejdsløshedskassernes Fortsættelseskasser. Begrundelsen for den her foreslaaede Regel, der navnlig skal kunne finde Anvendelse i Tilfælde, hvor de paagældende Kasser har et meget stort Antal Understøttelsesdage, er, at de netop i Kraft af dette store Antal Understøttelsesdage til en vis Grad kan siges at blive straffet derved, at de efter Reglerne i § 19, Stk. 6, har meget vanskeligt ved at opnaa, at 30 pCt. af deres ledige Medlemmer gaar uden Understøttelse, og at de derfor skal have Mulighed for under disse ekstraordinære Forhold og foreløbig for et Kvartal at faa den her omtalte Dispensation.

Jeg skal hermed anbefale ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

A. Johansen: Det vilde være urimeligt, om jeg for mit Vedkommende, da jeg saavel som mit Parti er ganske enige med Socialministeren i det af ham fremsatte Lovforslag, vilde begynde paa at gennemgaa Detaillerne i dem.

Jeg skal kun sige ganske kort med Hensyn til Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, at ogsaa efter min Mening vil en Udvidelse af Anvisningskontorenes Bestyrelse betyde en

Fordel, som giver Mulighed for et Samarbejde paa det omhandlede Omraade.

At man i Lovforslagets § 3 har ændret de Satser, hvorefter Statstilskuddet skal beregnes, er egentlig ganske naturligt, naar man paa samme Tid ændrer Reglerne for, hvorledes Dagpengesatserne skal forhøjes. Som berørt af Socialministeren har der været lidt Vanskeligheder dermed, idet de oprindelige Beregningsformer medførte alt for kraftige Udsving til, at Kasserne kunde følge med; den senere Lempelse gik for stærkt til den modsatte Side, og det Forslag, her foreligger, rammer efter min Opfattelse det mest rigtige. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale de foreslaaede Ændringer i Arbejdsløshedsloven.

Lovforslaget om Ændringer i Loven om ekstraordinært Statstilskud til vanskeligt stillede Arbejdsløshedskasser er jo kun en Fortsættelse af det, der blev paabegyndt sidste Efteraar, da der blev gennemført en vis Forbedring af Understøttelserne i Henhold til det Pristal, der blev oplyst for Oktober, for at stille de arbejdsløse i hvert Fald procentmæssig set nogenlunde paa Linie med Lønarbejderne. Der kan formentlig heller ikke være Tvivl om med den stærkt stigende Dyrtdid — jeg behøver vel ikke at pege paa mere end en enkelt Del af den, nemlig den væsentlige Stigning i Brændselsudgifterne, der jo for Folk med smaa Pengemidler gør det vanskeligt at betale Brændselet, og netop fordi Pengene er saa smaa, skal de købe i meget smaa Portioner, hvorved deres Vanskeligheder bliver dobbelt forøget —, at man maa søge at skaffe de arbejdsløse, som ikke har andet at holde sig til end deres Understøttelse, i alt Fald saa megen Dækning, at den værste Nød holdes fra Døren; det synes mig saa aabenlyst.

Den anden Del af Forslaget er egentlig en Afhjælpning af en gammel Skade. Det har for de paagældende Fag, der selv havde forsikret sig meget langt ud, altid været uhyre vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at faa deres Fortsættelseskasser i Gang. De Forsøg, der har været gjort, og de Ændringer, der har været foretaget, har hjulpet for de øvrige Kassers Vedkommende, men ikke for disses, og derfor er det i høj Grad betimeligt, at man søger at finde en Maade, hvorpaa man kan komme de paagældende Kasser til Hjælp. At det ikke sker ved en Ændring, som vilde lette Adgangen saa stærkt, at ogsaa disse Kasser kunde komme med, men at man vælger Dispensationsvejen, synes jeg er naturligt, fordi det er ganske ekstraordinære Forhold, der ved